

Descântec de viață și moarte

Adrian Păunescu

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un râu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva și de noi amândoi,
Să fie de rău și să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer și să fie de munte,
Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmplele mele cărunte,
Să fie de ceața ieșită din brazi.

Să fie de zi și să fie de noapte,
Să fie de clipa când vrei să și mori,
Să fie de gustul cireșelor coapte,
Să fie de drumul spre Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-și învață,
Să pască în voie, s-alerge constrâns,
Să fie de ziua schimbării la față,
Să fie de purificare prin plâns.

Să fie de pas și să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin,
Să fie de țara asta eternă,
Pe când o femeie îți iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viață, să fie de moarte,
Să fie de gustul de măr pădureț,
Fecioara mușcându-l cu buzele sparte,
Să fie de sângele ei fără preț.

Să fie de salcia plânsului veșnic,
Când teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeșnic,

Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmășie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie?
O știți fiecare. Eu asta n-o știu.